

Kitab Yoèl lan Pasamuwan Advent Dina Kaping Pitu Laodikia - Nomer Wolu

Jeff Pippenger

2025-12-09

Nomer Wolu

Sapa kang bakal diparingi piwulang bab kawruh déning Panjenengané? Lan sapa kang bakal diparingaké pangerten bab piwulang? Yaiku wong-wong kang wus disapih saka susu lan wus dipisah saka dhadhané ibu.

Amarga piwulang iku kudu dumunung ana ing dhuwur piwulang, piwulang ana ing dhuwur piwulang; larik ana ing dhuwur larik, larik ana ing dhuwur larik; ana sethithik ing kéné, lan ana sethithik ing kana: Amarga nganggo lambe kang gagap lan nganggo basa liya Panjenengané bakal ngandika marang bangsa iki. Marang wong-wong mau Panjenengané wus ngandika, Iki panggonan palereman, kang sarana iku kowé bisa maringi wong kang kesel supaya ngaso; lan iki panganyaraning kawigaten: nanging wong-wong mau ora gelem ngrungokaké.

Nanging pangandikané Pangéran marang wong-wong mau dadi dhawuh sawisé dhawuh, dhawuh sawisé dhawuh; larik sawisé larik, larik sawisé larik; ing kéné sathithik lan ing kana sathithik; supaya padha lunga, lan tumiba ngungkuri, lan remuk, lan kapracaya, lan katangkep.

Mulané rungokna pangandikané Pangéran, hé wong-wong sing ngremehaké, kang mréntah bangsa iki kang ana ing Yérusalèm. Awit kowé padha ngucap, Kita wis gawé prejanjian karo pati, lan karo naraka kita wis padha sarujuk; manawa paukuman kang nglimpah kaya banjir iku bakal liwat, iku ora bakal tekan marang kita; sabab kita wis ndadèkaké goroh dadi pangungsèn kita, lan ing sangisoré kasamaran kita ndhelikaké awak kita dhéwé: Mulané mangkéné pangandikané Pangéran Allah, Lah, Ingsun netepaké ana ing Sion sawijing watu kanggo dhasar, watu kang wis katindakaké, watu pojok kang aji, dhasar kang kukuh; sing sapa pracaya ora bakal kesusu. Pangadilan uga bakal Ingsun pasang miturut tali ukuran, lan kabeneran miturut unting-unting; lan udan ès bakal nyapu sirna pangungsèné goroh, lan banyu bakal nglimpahi papan pandhelikan. Lan prejanjianmu karo pati bakal dibatalaké, lan sarujukmu karo naraka ora bakal tetep jejeg; manawa paukuman kang nglimpah kaya banjir iku bakal liwat, ing kono kowé bakal katindhes déning iku. Yesaya 28:9–18.

Wong-wong sing nggeguyu lan ngina, kang mréntah ing Yérusalèm, iku para pamimpin greja Advent Hari-Kaping-Pitu Laodikia, kang sawetara ayat sadurungé wis diidentifikasi déning Yésaya minangka “wong-wong mabuk ing Éfraim” lan “makutha kasombongan.” Nalika Pentekosta, Pétrus nanggapi wong-wong sing ngaku manawa pawarta iku lagi diumumkan déning wong-wong mabuk. Mangsa udan pungkasan iku gegayutan karo pawarta udan pungkasan sing sejati lan sing palsu. Pawarta saka Pangéran tansah ngasilaké rong golongan

wong sing nyembah, lan loro-loroné padha ngombé anggur. Pawarta kang kasucekaké, utawa anggur kang kasucekaké, iku kang dipateni saka cangkemé wong-wong sing ora setya ing Yoèl.

Padha tangia, hé para wong mendem, lan padha nangisa; lan padha nggero, hé para wong sing ngombé anggur kabèh, marga saka anggur anyar; awit iku wus katetepaké saka cangkemmu. Yoèl 1:5.

Ing Yoèl pasal siji para panggarap kebon anggur kang ala, kang nggambarake gréja Advent Dina Kaping Pitu Laodikia, dipatrapi paukuman lan diadili gegayutan karo “anggur anyar” kang “kapundhut” saka cangkemé. Gusti Allah wis nyegah utawa nahan panyurakan Roh Allah ing udan pungkasan, kaya kang dilambangaké déning “kurban dhaharan lan kurban ombèn-ombèn,” saka para panggarap kang ala lan mendem mau.

Pisungsung dhaharan lan pisungsung omben-omben wus kapêthuk saka padalemané Pangéran; para imam, para peladèné Pangéran, padha sesambat. Pategalan rusak, tanah padha nggresula; amarga gandum wus rusak: anggur anyar wus garing, lan lenga wus sirna dayané. Padha isinana, hé para wong tani; padha nguwuh-uwuha, hé para pangrêksa pakêbon anggur, awit saka gandum lan saka jelai; amarga panèn ing pategalan wus sirna. Wit anggur wus garing, lan wit anjir wus lês; wit delima, wit kurma uga, lan wit apel, iya samubarang wit ing pategalan, kabèh padha alum: amarga kabungahan wus alum saka para anaking manungsa. Padha sabukana awakmu, lan padha nangisa, hé para imam; padha nguwuh-uwuha, hé para peladèn misbyah; mrenea, turua sewengi muput nganggo bagor, hé para peladèné Allahku; amarga pisungsung dhaharan lan pisungsung omben-omben kapegat saka padalemané Allahmu. Padha sucèkna pasa, kumandhangna pasamuwan suci, kumpulna para sêpuh lan sakehé kang manggon ing nagara iki menyang padalemané Pangéran Allahmu, lan padha sesambata marang Pangéran, Aduh dinané iku! amarga dinané Pangéran wus cêdhak, lan bakal rawuh kaya karusakan saka Kang Mahakwasa. Apa dudu dhaharan iku wus kapêthuk ana ing ngarepé mripat kita, iya kabungahan lan kasukaan saka padalemané Allah kita? Yoèl 1:9–16.

Nalika “para mendemané Éfrain” kagungané Yésaya “tangi” ing Yoèl, kaanan kang ndadèkaké wong-wong mau tangi iku yaiku pekabaran udan pungkasan—kang dilambangaké minangka “anggur anyar.” Bab iku wis katetepaké ora diparingaké marang umat prasetyané Allah kang kapilih. “Jagung” ing wacana iku minangka tembung umum kanggo gandum, lan Sabdané Allah iku Roti saka Swarga lan ing wacana iku, wis “kabuwang sia-sia.”

“Anggur anyar” iku pesen bebener saiki sing rawuh ing 9/11. “Anggur anyar wus garing” lan “kapegat,” amarga “anggur anyar” iku mung diakoni déning wong-wong sing padha bali marang dalan-dalan “lawas” kagungané Yeremia, awit pesen sing “anyar” tansah sarujuk karo pesen sing “lawas.” Tembung sing dijarwakaké dadi “garing” ing basa Ibrani tegesé “dadi kawirangan.”

Wong-wong kang “isin” iku dadi pokok pawartos utama ing kitab Yoel lan para nabi. Para wong mendem ing Éfraim padha isin merga pawartos udan pungkasan palsu sing digawé-gawé déning wong-wong mau, kang asring sinebut pawartos ‘tentrem lan aman’. Telung pralambang, yaiku gandum, anggur anyar, lan lenga, makili pawartos udan pungkasan. Udan pungkasan uga dipralambangaké minangka kawutahaning Roh Suci.

Pakaryanipun Roh Suci punika nyarujuki manungsa bab dosa, kabeneran, lan paukuman, sarta punika katindakaken ing urutan punika piyambak. Pangandikaning Allah nyarujuki bab dosa, lan dipunlambangaken déning “gandum.” Gadhah “anggur énggal” punika mènèhi pratandha tumrap tiyang-tiyang ingkang kagungan Roh Suci, ingkang dipunlambangaken déning “udan” lan ugi déning “anggur,” awit “udan” lan “anggur” kalhipun saged kapratelakaken kanthi cetha minangka satunggaling pesen utawi piwulang.

Nanging satemene Aku pitutur marang kowe: luwih becik tumrap kowe manawa Aku lunga; awit manawa Aku ora lunga, Sang Panglipur ora bakal rawuh marang kowe; nanging manawa Aku mangkat, Aku bakal ngutus Panjenengane marang kowe. Lan manawa Panjenengane wus rawuh, Panjenengane bakal nyadhakake jagad prakara dosa, lan kabeneran, lan paukuman: Prakara dosa, awit padha ora pracaya marang Aku; Prakara kabeneran, awit Aku tindak marang Rama-Ku, lan kowe ora weruh Aku maneh; Prakara paukuman, awit pangeraning jagad iki wus kaukum. Isih akeh prakara kang kudu Dakpituturake marang kowe, nanging saiki kowe durung bisa nanggung. Nanging manawa Panjenengane, yaiku Rohing Kayekten, wus rawuh, Panjenengane bakal nuntun kowe menyang sakehe kayekten: awit Panjenengane ora bakal ngandika saka karsane piyambak; nanging samubarang kang dipirengake, iku kang bakal dingandikakake: lan Panjenengane bakal nedahake marang kowe prakara-prakara kang bakal kalakon. Yohanes 16:7–13.

“Jagung” ing kitab Yoèl iku Sabdaning Allah, kang nyawisake panyadharan tumrap “dosa.” “Kabeneran” kawedharake dening wong-wong kang wis nyambungake kamanungsane karo kaallahan lumantar pitedah kayekten jaman saiki kang kagambarake minangka “anggur” “anyar” (pitedah kayekten saiki) (“new” [present-truth] “wine” [message]). “Lenga” iku pralambang “pangadilan,” awit “pangadilan” iku dhedhasar apa wong-wong kang diadili padha nduweni “lenga.” Jagung, anggur anyar, lan lenga miturut Yoèl iku panyadharan bab dosa, kabeneran, lan pangadilan. Kabèh unsur pakaryaning Roh Suci gegayutan karo kawutahaning udan pungkasan iku ngemu kayekten-kayekten kang bakal nguji Adventisme Laodikia wiwit 9/11 nalika Yoèl mrentah marang wong-wong mau, “Tangia!”

Telung pralambang saka pawarta udan pungkasan iku salaras karo pawarta telung malaékat ing Wahyu patbelas, lan para “petani” kudu “lingsem” déné para “pangurus pakebonan anggur” kudu “nguwuh-uwuh.” Ing Yowèl, umat Allah ora tau kena lingsem.

Lan kowé bakal sumurup yèn Aku ana ing satengahing Israèl, lan yèn Aku iki Pangéran Allhamu, lan ora ana liyané; lan umat-Ku ora bakal tau kauwirangan. Yoèl 2:27.

Para panggarap palemahan lan pangrumat pakebon anggur padha isin lan nguwuh, amarga pesen udan pungkasan palsu sing padha aturake iku ora kuwasa ngasilake urip ana ing pakebon anggur sing dipasrahake marang wong-wong mau supaya dirumat. Adventisme ngerti saka nabi wadonipun manawa wong-wong mau katimbangan kanggo netepi pengalaman udan pungkasan, nanging wohing pategalan padha alum. Wong-wong mau isin lan nangis mliginipun “merga gandum lan merga jawawut.” Pisungsung woh kapisan “jawawut” ing dina wungunipun Kristus miwiti mangsa Pentakosta sing dipungkasi ing Pentakosta lumantar pisungsung woh kapisan “gandum” ing Pentakosta. Para wong mendem ing Éfrain padha isin amarga wong-wong mau ana ing sisih sing salah saka mangsa Pentakosta, kang diambali wiwit 9/11 nganti tekan angger-angger Minggu, nalika udan pungkasan lagi tumiba.

“Akeh wong ing ukuran kang gedhé wis gagal nampani udan wiwitan. Wong-wong mau durung nampa sakehing paédah kang kanthi mangkono wis diparingaké Gusti Allah marang wong-wong mau. Wong-wong mau ngarep-arep yèn kakurangan iku bakal kacukupan déning udan pungkasan. Nalika kaluberaning sih-rahmat kang paling sugih bakal diparingaké, wong-wong mau nduwé ancas mbukak atiné supaya bisa nampani iku. Wong-wong mau lagi gawé kaluputan kang nggegirisi. Pakaryan kang wis diwiwiti déning Gusti Allah ana ing sajroning ati manungsa nalika maringi pepadhang lan kawruh saka Panjenengané kudu terus lumaku tanpa pedhot. Saben wong kudu nyadhari kabutuhané dhéwé. Ati kudu dikosongaké saka saben rereged lan diresiki kanggo papan dedalemé Sang Roh. Liwat pangakèn lan nilar dosa, liwat pandonga kang tenanan lan pasrahing awak marang Gusti Allah, para sakabat wiwitan nyawisaké awaké kanggo nampani panyiraman Sang Roh Suci ing Dina Pentakosta. Pakaryan kang padha, mung waé ing ukuran kang luwih gedhé, kudu ditindakaké saiki. Banjur piranti manungsa mung prelu nyuwun berkah iku, lan nganti-anti Gusti bakal nyampurnakaké pakaryan bab dhèwèké. Gusti Allah iku kang miwiti pakaryan mau, lan Panjenengané bakal ngrampungaké pakaryan-Panjenengané, ndadèkaké manungsa sampurna ana ing Gusti Yesus Kristus. Nanging aja nganti ana panglirwakaké marang sih-rahmat kang dilambangaké déning udan wiwitan. Mung wong-wong kang nglakoni manut pepadhang kang wis ditampa déning wong-wong mau bakal nampa pepadhang kang luwih gedhé. Kajaba kita saben dina saya maju ing mujudaké kautaman-kautaman Kristen kang aktif, kita ora bakal wanuh marang pratandha-pratandhané Sang Roh Suci ing udan pungkasan. Bisa waé iku lagi tumiba ing ati-ati wong ing sakubengé kita, nanging kita ora bakal nyumurupi utawa nampani iku.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

Ing konteks garis kang déning Sister White sinebut “mangsa Pentakosta,” “udan wiwitan” iku Kristus ambegan marang para murid sawisé Panjenengané tumedhak saka pasamuwan swarga-Né sawisé Panjenengané wungu. “Udan pungkasan” ing konteks iki yaiku Pentakosta. Ing alfa mangsa Pentakosta sawetara tetes diambegaké marang para murid, lan ing omega para murid kang wis diambegani mau padha ngandika nganggo ilat-ilat geni marang jagad kabèh. Wahyu Roh Suci ing wiwitan lan ing pungkasan. Ketuhanan ngaturaké Roh Suci marang kamanungsan lumantar sawijining pekabaran ing wiwitan, lan ketuhanan lan kamanungsan manunggal, kaya dilambangaké déning ilat (kamanungsan) lan geni

(Ketuhanan), sarta ngaturaké Roh Suci marang kamanungsan lumantar sawijining pekabaran ing pungkasan. Pisungsih woh kawitan gandum jelai ing wiwitan selaras karo wunguné Kristus, lan roti loro saka gandum ing pisungsih woh kawitan Pentakosta selaras karo Pentakosta.

Loro roti iku mung siji-sijiné kurban sing ngandhut rahi, sawijining pralambang dosa. Roti-roti iku wis dipanggang, mula makili pambuwangan dosa, nanging tetep njunjung kayekten manawa loro roti ayun sing makili wong satus patang puluh papat ewu iku yaiku para priya lan wanita kang biyèn wong dosa, nanging wis disucèkaké saka dosa-dosa mau déning Utusaning Prajanjian ing Malakhi pasal telu. Mulané, alfa saka mangsa Pentakosta makili Roti saka Swarga sing mulang para muridé, lan omega saka mangsa iku nduwèni para murid sing padha mau dipralambangaké minangka loro roti sing diangkat munggah menyang swarga. Mulané, pralambang kaallahan lan kamanungsan saka ilat-ilat geni lan pangangkatan kurban ayun, kang dadi pralambang para murid ngasta piwulang mau menyang donya, nyawiji kanggo netepaké manawa wong satus patang puluh papat ewu iku kudu diangkat minangka kurban sing kanthi sampurna makili Gusti Yesus Kristus, lan Gusti Yesus Kristus makili manawa Kaallahan kang kagandhèng karo kamanungsan ora nglakoni dosa.

Gagal “nampani udan wiwitan” nalika ngarep-arep manawa “kakurangan” saka “kabèh paédah sing Allah” “siyagakaké” lumantar “udan wiwitan” “bakal kacukupan déning udan pungkasan” iku “kekeliruan sing nggegirisi.” Udan wiwitan iku “dalan-dalan kuna” ing Yeremia, sing wis diidentifikasi minangka dalan kang kudu dilakoni ing 9/11. Iki minangka “kekeliruan sing nggegirisi” lan uga sawijining panlédhèk kang kuwawa, sing nuntun wong-wong supaya mikir manawa padha nduwèni piwulang udan pungkasan sing dibangun ing sadhuwuring watu karang, nanging ing pungkasané nemoni manawa piwulangé dibangun ing sadhuwuring pasir.

Pétrus ora isin kanggo nerangaké kanthi langsung sapa sing mendem lan sapa sing ora mendem ing panggambarane ngenani wong satus patang puluh papat ewu sajrone mangsa udan pungkasan. Kabèh para nabi ngandharaké bab dina-dina pungkasan, lan Yoèl lagi ngenali “para wong mendem saka Éfraim” kang padha tangi lan diadhepaké karo bukti kang cetha manawa hak istimewa dadi umat sing bakal martakaké panguwuh sora malaékat katelu ing sangisoré kakuwatan udan pungkasan wis dicabut ing salawas-lawasé. Wong satus patang puluh papat ewu iku dikembangaké lan dipateraèkaké sajrone mangsa udan pungkasan wiwit 9/11 nganti tumeka angger-angger Minggu. Wong-wong iku yaiku para kang ngetutaké Sang Cempé menyang endi waé Panjenengané tindak.

Pétrus ing Pentakosta nggambarake wong-wong sing martakaké pekabaran udan pungkasan, kang dhedhasaraké marang kitab Yoèl. Wong-wong Yahudi, sing wis kaparingan tanggung jawab kanggo ngreksa Pentakosta sajroning sajarahé kabèh, déning Pétrus diparingi pawartos yèn Pentakosta kang dituduhaké déning kabèh Pentakosta sadurungé marang sawijining kaleksanan ing tembé, saiki lagi kaleksanan. Wong-wong Yahudi, kaya para wong mendem saka Éfraim, padha kemabukan anggur Babil nganti padha nuduh Pétrus lan kang

sewelas iku mendem nalika padha ngetokaké pekabaran udan pungkasan ing sajroning konteks kitab Yoèl. Nalika para wong mendem saka Éfraim “tangi” ing ayat lima saka pasal kapisan kitab Yoèl, padha kaadhepaké marang proses panggawé bukti saka udan pungkasan, ing ngendi ana rong golongan kang kawangun. Ing proses panggawé bukti iku, siji golongan ngenali pekabaran udan pungkasan lan golongan sijiné ora ngenali.

“Kita aja ngenteni udan pungkasan. Iku bakal rawuh tumrap sakehe wong sing gelem ngenali lan nampa embun lan udan-udan sih-rahmat kang tumiba marang kita. Nalika kita nglumpukake pecahan-pecahan pepadhang, nalika kita ngregani sih-katresnaning Allah kang mesthi, Panjenengane kang remen supaya kita pracaya marang Panjenengane, mula saben prasetyane bakal katetepake. ‘For as the earth bringeth forth her bud, and as the garden causeth the things that are sown in it to spring forth; so the Lord God will cause righteousness and praise to spring forth before all the nations.’ Yesaya 61:11. Kabèh bumi bakal kapenuhan kamulyaning Allah.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

“Ngakoni” tegesé “ngélingi manèh utawa mbalèkaké kawruh,” awit pekabaran udan pungkasan iku diakoni lumantar sajarah-sajarah suci jaman biyèn kang nggambaraké sajarah udan pungkasan. Sajarah Pétrus nalika Pentakosta katetepaké ing sajroning rerangkèn sajarah kang wis kaandharaké déning Yoèl. Tatanan Yoèl bebarengan karo panggenané kaleksanan ing Pétrus maringi loro seksi tumrap sajarah Panguwuh Tengah Wengi taun 1844. Katelu seksi iku (lan liya-liyané) kudu “diakoni” minangka gambaran saka sajarah, tatanan, lan pekabaran udan pungkasan.

Nalika Kristus ambegan marang para murid sawisé Panjenengané minggah lan banjur rawuh manèh, iku kaya “sawetawis tetes” sadurungé pangcurahan agung ing Pentakosta. Ing wiwitan lan pungkasan ana pepanthaning Roh Suci kang kacurahaké. Sawetawis tetes saka Kristus marang para murid iku minangka alfa saka mangsa Pentakosta kang dipunpungkasi déning omega lan pangcurahaning pekabaran saka para murid marang jagad. Alfa iku ditandhani déning pisungsung woh kawitan gandum jelai lan dipunwatesi déning pisungsung woh kawitan gandum. Wiwitaning udan pungkasan ditandhani déning dirubuhaké gedhong-gedhong agung ing Kutha New York ing tanggal 9/11. Iku nandhani wiwitaning sajarah kang nuntun marang hukum Minggu. 9/11 dipunlambangaké déning pisungsung woh kawitan gandum jelai, lan hukum Minggu iku pisungsung woh kawitan gandum.

Para wong mendem ing Éfraim kasadharakaké marang kasunyatan yèn karajané bakal dijupuk saka wong-wong mau lan diparingaké marang sawijining bangsa kang bakal ngasilaké woh-wohan kang pantes. Yoèl nedahaké pambrontakané para wong mendem mau kanthi netepaké yèn pisungsung “pangan” lan “ombèn-ombèn” wis katundhung saka padalemané Pangéran lan yèn “anggur énggal” wis katundhung saka cangkemé wong-wong mau. “Anggur énggal” iku sajatiné sari peresan seger miturut basa Ibrani, nanging “anggur” kang diombé para wong mendem ing ayat kaping lima iku sari kang wis ngalam fermentasi. Ana rong jinis anggur, kang nglambangaké piwulang, lan ing wewangsulan Yoèl piwulang

iku yaiku pekabaran udan pungkasan. Para wong mendem ing Éfraim wis ngombé sari kang wis difermentasi, lan wong-wong mau “katundhung” saka sari “énggal” kang anyar waé diperes. Rong jinis anggur nggambaraké rong pekabaran udan pungkasan, lan para wong mendem iku “katundhung” saka pekabaran kang murni. Tembung Ibrani kang kaunjaraké dadi “katundhung” iku dhedhasar pakulinan prajanjian kuna, yaiku nyigar kéwan-kéwan lan mlaku ing antarané pérangan-pérangané. Dadi “katundhung” iku tegesé ditampik minangka umat prajanjiané Allah.

Kitab Yoèl nemtokaké umatipun Allah ing dinten-dinten pungkasan, wiwit saking para Millerit ingkang kaadakaké minangka akibat saking kabukakipun Kitab Daniel ing taun 1798, lan dipunpungkasi kaliyan satunggal atus patang puluh sekawan ewu ingkang kaadakaké minangka akibat saking kabukakipun Kitab Daniel ing taun 1989. Ing wiwitanipun, pencurahan Roh Suci dipunlambangakaké déning mangsa wekdal wiwit saking patemon perkemahan Exeter dumugi kuciwènipun tanggal 22 Oktober 1844. Sajarah punika nindakaké kasampurnaning pasemon bab sepuluh prawan ing Matius kalih-puluh gangsal, ingkang dipunwulang malih kanthi padha temenan ngantos saben tembungipun wonten ing sajarahipun satunggal atus patang puluh sekawan ewu.

“Pasemon bab sepuluh prawan ing Matius 25 uga nggambarake pengalaman umat Advent.” *The Great Controversy*, 393.

“Aku asring ngarahake marang pasemon bab sepuluh prawan, lima ing antarané padha wicaksana, lan lima padha bodho. Pasemon iki wis katetepaké lan bakal katetepaké nganti sakhuruf-hurufé, awit nduwèni panrapan kang mligi tumrap jaman iki, lan, kaya pesen malaékat katelu, wis katetepaké lan bakal terus dadi bebener kang saiki nganti tumeka ing pungkasaning jaman.” *Review and Herald*, August 19, 1890.

“Ana sawijining jagad kang gumlethak ana ing piawon, ing pangapusan, lan ing kasasar, ana ing sangisoring wewayanganing pati,—katoné turu, turu. Sapa ta kang ngrasa lara-babaring jiwa supaya padha tangi? Swara apa kang bisa nggayuh wong-wong mau? Pikiran kula katuntun marang mangsa ngarep nalika pratandha iku bakal kaparingaké, ‘Lah, Pengantèn lanang rawuh; metua sira arep marani Panjenengané.’ Nanging ana sawatara kang bakal ngentèni nganti telat kanggo olèh lenga guna nambah lampu-lampuné, lan kasep banget wong-wong mau bakal nemu yèn watak, kang dilambangaké déning lenga iku, ora bisa dipindhahaké. Lenga iku yaiku kabenerané Kristus. Iku nglambangaké watak, lan watak ora bisa dipindhahaké. Ora ana wong siji waé kang bisa njaminaké iku kanggo wong liya. Saben wong kudu olèh kanggo awaké dhéwé watak kang wus disucèkaké saka saben reregeding dosa.” *Bible Echo*, May 4, 1896.

Sapa sing “ngrasaake lara sangsaraing nyawa kanggo nggugah” “sawijining jagad kang gumlethak ana ing piala?” Yoèl njawab pitakonan iku:

Lan bakal kelakon, saben wong kang nyebut asmane Pangeran bakal kapitulungan: awit ing Gunung Zion lan ing Yerusalem bakal ana kaslametan, kaya kang wus dipangandikakake déning Pangeran, lan ana ing antarané para turahan kang bakal

katimbangan déning Pangeran. Yoèl 2:32.

Bab-bab punika badhé kita lajengaken wonten ing artikel salajengipun.

Ing wayah sore pungkasan ing dina wunguné Gusti, ana wong loro saka para murid lagi ana ing dalan menyang Emaus, sawijining kutha cilik kang adohe wolung mil saka Yérusalèm. Para murid iki ora nduwèni papan kang pinunjul ing pakaryané Kristus, nanging padha dadi pracaya kang temen-temen marang Panjenengané. Wong-wong mau teka menyang kutha kanggo netepi Paskah, lan padha kebak bingung déning prastawa-prastawa kang lagi waé kelakon. Wong-wong mau wis krungu pawarta ing wayah ésuk bab dicopoté layon Kristus saka kubur, lan uga laporan saka para wanita kang wis ndeleng para malaékat sarta wis kapethuk karo Gusti Yésus. Saiki wong-wong mau lagi bali menyang omahé kanggo semadi lan ndedonga. Kanthi susah banget wong-wong mau nerusaké lakuné ing wayah sore, rembugan bab prastawa-prastawa pangadilan lan panyaliban. Sadurungé durung tau wong-wong mau nganti semono ajuré pangarep-arep lan semangaté. Tanpa pangarep-arep lan tanpa pracaya, wong-wong mau mlaku ana ing sangisoring ayang-ayanging salib.

“Nalika padha lumampah, durung adoh saka lampahane, ana wong manca mèlu ngancani wong-wong mau; nanging amarga atine kebak ing kasusahane lan kecewane, wong-wong mau ora nggatekake dhèwèké kanthi temenan. Wong-wong mau terus padha rembugan, ngandharake pikiran kang ana ing jeroning atine. Wong-wong mau padha nalar bab piwulang-piwulang kang wis kaparingake déning Kristus, kang katoné ora bisa padha mangertèni. Nalika padha nyritakake bab lelakon-lelakon kang wis kalakon, Gusti Yesus karsa nglipur wong-wong mau. Panjenengané wus mirsa kasusahane; Panjenengané mangertèni gagasan-gagasan kang padha tabrakan lan mbingungake, kang ngetokake ing pikirane pitakon mangkene: Apa Wong iki, kang nglilani Sarirané piyambak diasorake nganti semono, bisa dadi Sang Kristus? Kasusahane ora bisa dikehang, lan wong-wong mau padha nangis. Gusti Yesus mangertèni manawa atine wong-wong mau kaiket marang Panjenengané sajroning katresnan, lan Panjenengané karsa ngusap luhing mripate sarta ngebaki wong-wong mau kalawan kabungahan lan suka cita. Nanging luwih dhisik Panjenengané kudu maringi piwulang marang wong-wong mau, piwulang kang ora bakal dilalekake ing salawas-lawase.”

“Panjenengane banjur ngandika marang wong-wong mau, ‘Rembugan apa iki kang padha kokgunemake siji lan sijiné nalika kowé padha mlaku, lan kok padha susah?’ Lan salah siji saka wong loro mau, kang jenengé Kleopas, mangsuli lan matur marang Panjenengane, ‘Punapa Paduka piyambak namung dados wong manca ing Yérusalèm, saéngga boten mangertos prekawis-prekawis ingkang sampun kalampahan wonten mriku ing dinten-dinten punika?’ Wong-wong mau nyariosaken marang Panjenengane bab kuciwane gegayutan karo Gustiné, ‘kang dadi nabi, kuwasa ing pakaryan lan pangandika ana ing ngarsané Allah lan sakèhé umat;’ nanging, ‘para imam kepala lan para panguwasa kita,’ mangkono pangandikané, ‘wis masrahaké Panjenengane supaya katetepaké paukuman pati, lan wis nyalib Panjenengane.’ Kanthi ati kang remuk merga kuciwo, lan kanthi lambé kang gumeter, wong-wong mau banjur nambah, ‘Kawula sami

ngarep-arep bilih Panjenenganipun punika ingkang badhé ngluwari Israèl; lan kejawi saking sedaya punika, samenika punika dinten kaping tiga wiwit prekawis-prekawis punika kalampahan.”

“Anèh yèn para murid ora ngélingi pangandikané Kristus lan ora nyadari yèn Panjenengané wus ngandika sadurungé bab lelakon-lelakon kang banjur kelakon! Wong-wong mau ora nyadari yèn pérangan pungkasan saka panyingkapané bakal kaleksanan kanthi temenan padha karo pérangan kang kapisan, yaiku yèn ing dina katelu Panjenengané bakal wungu menèh. Iki minangka pérangan kang sakmesthiné padha diélingi. Para imam lan para panguwasa ora lali bab iki. Ing dina ‘sawisé dina pasiyapan, para imam kepala lan wong-wong Farisi padha nglumpuk sowan marang Pilatus, matur, Gusti, kawula sami éling bilih si panyesat punika, nalika taksih gesang, ngandika, Sawisé telung dina Aku bakal wungu menèh.’ Matius 27:62, 63. Nanging para murid ora ngélingi tembung-tembung iki.”

“Banjur Panjenengané ngandika marang wong-wong mau: Hé, wong-wong bodho, lan alon atimu kanggo pracaya marang samubarang kang wis diucapaké déning para nabi: apa Kristus ora prelu nandhang samubarang iki, banjur lumebu ing kamulyanipun?” Para sakabat padha gumun, sapa ta wong manca iki, nganti Panjenengané bisa nembus tekan ing jroning nyawané, lan ngandika kanthi kasungguhane kang mengku, kelembutan, lan katresnan, sarta kanthi pangarep-arep kang mangkémi. Kaping pisan wiwit Kristus kaulungaké, padha wiwit ngrasa nduwèni pangarep-arep. Bola-bali padha nyawang kanthi tenanan marang kancané lelampahan mau, lan padha mikir yèn tembung-tembungé iku pancèn tembung-tembung kang mesthiné bakal diucapaké déning Kristus. Wong-wong mau kebak kaéraman, lan atiné wiwit deg-degan merga pangajab kang bungah.”

“Miwiti saka Musa, yaiku Alpha piyambak saka sajarah Kitab Suci, Kristus nerangake ing sakabèhé Kitab Suci bab prakara-prakara kang ngenani Panjenengané piyambak. Saupama Panjenengané luwih dhisik ndadèkaké dhiri Panjenengané kawuningani déning wong-wong mau, atiné mesthi wis kabingahaké. Ing kasampurnaning kabungahané, wong-wong mau ora bakal ngelih marang apa-apa manèh. Nanging prelu tumrap wong-wong mau supaya mangertèni paseksèn kang kaparingaké marang Panjenengané lumantar pralambang-pralambang lan ramalan-ramalan ing Prajanjian Lawas. Ing dhasar iki imané kudu diteguhaké. Kristus ora nindakaké mukjijat siji waé kanggo ngyakinaké wong-wong mau, nanging pakaryan Panjenengané kang kapisan yaiku njlentrehaké Kitab Suci. Wong-wong mau wis nyawang séda Panjenengané minangka karusakaning kabèh pangajabé. Saiki Panjenengané nedahaké saka para nabi yèn iki minangka bukti kang satemené paling rosa tumrap imané.”

Nalika mulang para murid iki, Gusti Yesus nedahaké pentinge Prajanjian Lawas minangka paseksi tumrap misi Panjenengané. Akèh wong sing ngakoni dhiri minangka wong Kristen saiki nyingkiraké Prajanjian Lawas, kanthi nyatakaké yèn kitab iku wis ora ana gunané manèh. Nanging mangkono kuwi dudu piwulangé Kristus. Panjenengané ngregani banget kitab iku nganti ing sawijining wektu Panjenengané ngandika, “Yèn

wong-wong iku ora ngrungokaké Musa lan para nabi, wong-wong iku uga ora bakal kapersuadekaké, senjata ana wong siji tangi saka ing antarané wong mati.” Lukas 16:31.

“Iki swaraning Kristus kang ngandika lumantar para patriarch lan para nabi, wiwit jamané Adam nganti tekan adegan-adegan panutuping wekdal. Sang Juruwilujeng kaandharaké ana ing Prajanjian Lawas kanthi cetha padha kaya ing Prajanjian Anyar. Padhangingkang asalé saka jaman kapungkur kang profetik iku nuwuhaké kauripané Kristus lan piwulang-piwulang Prajanjian Anyar kanthi kajelasan lan kaéndahan. Kaelokan-kaelokan Kristus iku bukti kaallahané; nanging bukti kang luwih kiyat yèn Panjenengané iku Juru Panebusing jagad ditemokaké ana ing mbandhingaké ramalan-ramalan Prajanjian Lawas karo sajarah Prajanjian Anyar.”

“Kanthi nalar adhedhasar ramalan, Kristus maringi para sakabate pangerten kang bener bab apa kang bakal dadi ana ing kamanungsan. Pangajabé marang sawijining Mesias kang bakal njupuk dhampar lan panguwasa kratoné manut karo pepénginaning manungsa wus nyasaraké. Iku bakal ngalang-alangi pangerten kang bener bab anggoné Panjenengané tumedhak saka kalenggahan kang paling luhur tumuju kalenggahan kang paling andhap kang bisa dienggoni. Kristus ngersakaké supaya pamanggih para sakabate resiko lan bener ing saben rinciané. Wong-wong mau kudu mangertèni, sajawah kang bisa, bab tuwung kasangsaran kang wus diparengaké marang Panjenengané. Panjenengané nedahaké marang wong-wong mau yèn paprangan kang nggegirisi, kang durung bisa dipahami déning wong-wong mau, iku minangka kasampurnaning prejanjian kang katindakaké sadurungé dhasaring jagad kawiwitan. Kristus kudu séda, kaya saben wong kang nerak angger-angger uga kudu séda manawa tetep ana ing dosa. Kabèh iki mesthi bakal kelakon, nanging dudu bakal mungkasi ing kakalahan, nanging ing kamenangan kang mulya lan langgeng. Gusti Yesus ngandika marang wong-wong mau yèn saben usaha kudu katindakaké kanggo nylametaké jagad saka dosa. Para pandhèrèké kudu urip kaya Panjenengané urip, lan nyambut-gawé kaya Panjenengané nyambut-gawé, kanthi upaya kang temen, taberi, lan ora kendhat-kendhat.

“Mangkono Kristus ngandika marang para sakabate, mbikak pangraning budi supaya padha bisa mangreti Kitab Suci. Para sakabat padha kesel, nanging pasemonan mau ora kendhat. Tembung-tembung panguripan lan kapesthèn tumiba saka lambe Sang Juru Slamet. Nanging isih waé mripate padha katutup. Nalika Panjenengane nyariyosake bab rubuhe Yerusalem, wong-wong mau nyawang kutha kang katemtokake marang paukuman iku kanthi nangis. Nanging isih sethithik pisan wong-wong mau nyana sapa satemene kancane lelampahané. Wong-wong mau ora mikir manawa pokok pasemonan kang padha dirembug iku lumaku ana ing sacedhake; awit Kristus nyebut bab Panjenengane piyambak kaya-kaya Panjenengane iku wong liya. Wong-wong mau ngira manawa Panjenengane iku salah siji saka wong-wong kang wis teka ing pésta gedhé mau, lan kang sapréné lagi bali menyang omahé. Panjenengane mlaku kanthi ngati-ati kaya wong-wong mau uga ngliwati watu-watu kasar, sok-sok mandheg bebarengan karo wong-wong mau kanggo ngaso sedhela. Mangkono wong-wong mau padha nerusake lakune ing dalan pagunungan, dene Panjenengane kang enggal badhé ngasta papan ana ing tengené Gusti Allah, lan kang bisa ngandika, ‘Sakèhé pangwasa kaparingaké marang

Aku ana ing swarga lan ana ing bumi,' lumaku ana ing sandhingé. Matius 28:18.”

“Nalika ana ing dalan, srengéngé wis surup, lan sadurungé para lelungan tekan ing papan pangasoané, para buruh ing pategalan wis padha ninggal pakaryané. Nalika para murid wus arep lumebu ing omahé, wong manca iku katon kaya arep nerusaké lelampahané. Nanging para murid rumangsa ketarik marang Panjenengané. Nyawané padha kaluwen kepéngin krungu luwih akèh manèh saka Panjenengané. ‘Tetepana ana ing kéné bebarengan karo kula,’ pangandikané. Panjenengané katon kaya ora nampani uleman iku, nanging wong-wong mau saya meksa, kanthi nyuwun, ‘Amargi sampun ndhékak sonten, lan dintenipun sampun sanget awanipun.’ Sang Kristus kersa maringi tanggapan marang panyuwunan iku lan ‘lumebet kanggé nginep bebarengan kaliyan wong-wong mau.’”

“Saupama para murid gagal nandesaké panyuwunané, mesthi padha ora bakal ngerti manawa kancané lelampahan iku yaiku Gusti sing wus wungu. Kristus ora tau meksa ngarsané marang sapa waé. Panjenengané maringi kawigatosan marang wong-wong sing mbutuhaké Panjenengané. Kanthi rena Panjenengané bakal lumebet ing omah sing paling asor, lan nglipur manah sing paling andhap. Nanging manawa manungsa banget ora perduli nganti ora mikir bab Tamu swarga iku, utawa ora nyuwun supaya Panjenengané nginep bebarengan karo wong-wong mau, Panjenengané nerusaké tindak. Mangkono akèh wong nandhang kapitunan gedhé. Wong-wong mau ora wanuh marang Kristus, kaya déné para murid uga ora wanuh nalika Panjenengané mlaku bareng karo wong-wong mau ing dalan.”

Panganan sonten ingkang prasaja, awujud roti, enggal dipun siyapaken. Punika dipun aturaken wonten ing ngajenging tamu, ingkang sampun lenggah wonten ing pucaking méja. Saiki Panjenenganipun ngunjukaken asta-asta-Nya kanggé mberkahi panganan punika. Para murid mundur kanthi gumun. Kancanipun ngunjukaken asta-asta-Nya kanthi cara ingkang persis kados ingkang biyèn tansah katindakaken déning Sang Guru. Wong-wong mau mirsani malih, lan lah, wonten ing asta-asta-Nya katitik tandha paku. Kaloronipun lajeng sesambat bebarengan, Punika Gusti Yesus! Panjenenganipun sampun wungu saking ing antawisipun tiyang pejah!

“Wong-wong mau padha ngadeg, banjur nyungkur ana ing ngarsané lan nyembah Panjenengané, nanging Panjenengané wus sirna saka pandelengé. Wong-wong mau banjur mandeng ing papan kang sadurungé dienggoni déning Panjenengané, kang badané durung suwé iki wus kapetang ana ing kubur, lan padha kandha siji marang sijiné, ‘Apa dudu atiné kita padha murub ana ing njero kita, nalika Panjenengané ngandika marang kita ana ing dalan, lan nalika Panjenengané mbukakaké Kitab Suci marang kita?’”

“Nanging kanthi pawarta agung iki kanggo diwartakake, wong-wong mau ora bisa lungguh lan rembugan. Kalahane lan luwehe wus sirna. Wong-wong mau ninggal panganan tanpa kacicipi, lan kanthi kabungahan kang kebak enggal budhal maneh liwat dalan kang padha dilakoni nalika teka, kesusu arep ngandharake kabar iku marang para sakabat ana ing kutha. Ing sawatara perangan, dalan iku ora aman, nanging

wong-wong mau munggah ngliwati papan-papan kang curam, kesrimpet ana ing watu-watu kang lunyu. Wong-wong mau ora weruh, wong-wong mau ora mangerti, manawa dheweke oleh pangayoman saka Panjenengane kang wus lumaku bebarengan karo wong-wong mau ana ing dalan iku. Kanthi teken lelakon ana ing tangan, wong-wong mau terus maju, kepéngin lumaku luwih rikat tinimbang kang wani ditindakake. Wong-wong mau kelangan tapake, nanging banjur nemokake maneh. Kadhangkala mlayu, kadhangkala kesandhung, wong-wong mau terus maju, dene Kanca lelampahané kang ora katon tansah cedhak ana ing sandhingé salawase dalan mau.”

“Wengi iku peteng, nanging Srengéngé Kabeneran padhang madhangi wong-wong mau. Atiné padha mlumpat merga kabungahan. Wong-wong mau kaya-kaya ana ing donya anyar. Kristus iku Juru Slamet kang gesang. Wong-wong mau wis ora sesambat manèh marga Panjenengané wis mati. Kristus wis wungu—maneh lan maneh tembung iku padha diucapaké. Iki pesen kang digawa marang wong-wong kang kasangsaran. Wong-wong mau kudu nyritakaké marang wong-wong iku crita kang nggumunaké bab lampah menyang Emaus. Wong-wong mau kudu nyritakaké sapa kang melu gabung karo wong-wong mau ana ing dalan. Wong-wong mau nggawa pesen kang paling agung kang tau diparingaké marang jagad, yaiku pesen kabar kabungahan kang dadi gumantunganing pangarep-arep kulawarga manungsa tumrap wektu iki lan tumrap kalanggengan.” *The Desire of Ages*, 795–801.